

— Какво се случи съ тебе, Върке? — запитала майката. — Къде има змия?

А малкият Григорчо, който бил по-възрастен от Върка, въ това време се заливал от смѣхъ.

— Глупава Върка!...викалъ той. — Защо се плаши и крещи? Никаква змия нѣма тукъ; ето, онзи малък гущеръ тя е видѣла и се изплашила!...

Погледнала Ана и сжщо се засмѣла, . .

На единъ камъкъ, срѣдъ храститѣ, действително стояло едно малко, зелено гущерче и се грѣло на слънцето.

— Изтрий си сълзитѣ, мичка! — казала майката на детето. — Това е гущерче — безвредно Божие творение, и не твой врагъ, а приятелъ. На него, както и на тебе, се иска просто да се грѣй на слънцето!...

Не успѣла Ана да произнесе последната дума, разнесе се страшенъ трѣсъкъ, който из-

плашилъ и майката и децата.

Съ страхъ погледнали тѣ къмъ тази страна, откъдето се дочуль трѣсъкътъ — и веднага разбрали, какво е станало.

Високата стена около разрушения замъкъ, край която Ана искала да събира трева, неочаквано рухнала, като се разсипала на прахъ. Ако Ана не бѣ избѣгала на време, като чула писъка на Върка, грамадната стена би я затиснала.

Ана се прекръстила набожно.

— Прекръстете се и вие, деца! — казала тя. — Нима не виждате сами, колко внимателно следи за всѣка наша стѣпка Милостивиятъ и Всесилень Богъ? Кой, ако не Той, е докаралъ малкото гущерче да се покаже предъ Върка, за да изписка тя и азъ да се върна и се спася отъ смъртъ. Значи, на Бога било угодно да спаси бедната майка, която работи за своитѣ деца.

Дѣдо Юрий

